

31 שנה לצאת העלון

"שמעו ותחי נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידו וובר ארליך שליט"א

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה וובר זיע"א

גליון מס' 1093

שבת פרשת וישלח - ט"ז כסלו תשפ"ג - נא לא לעיין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

הוראות למעשה על פי השל"ה הקדוש

הוראה למעשה

ה אדם צריך לפרש היטב את מילות התפילה שיוצאות מפיו וכלשון הזוהר הק': "מאן דצלי צלותיה דבעי לפרשא מלוי כדקא ואת.

המקור בפרשה: "הצילני נא מיד אחי מיד עשיו".

אל לאדם לחשוב: הלא ה' בוחן ליבות והוא יתברך מבין כונתו, אלא צריך לפרש את המילים אפילו ש-ה' יודע בכל מקרה למה התכוון. על כן פירש יעקב "מיד אחי מיד עשיו".

והטעם נראה לי כי התיבות של התפילה המתהוות באותיות קדושות, עולות למעלה ובוקעות רקיעין.

הוראה למעשה

על האדם להיכנע לפני ה' ית' ולתת צדקה ולעשות גמילות חסדים.

המקור בפרשה: "קטונתי מכל החסדים". יעקב אבינו היה ירא שנתמעטו זכויותיו מחמת שקיבל מה' יתברך כמה חסדים. אם כן, מה יחשוב הדיוט חוטא כשה' מרעיף עליו טובה, אף אם יש בידו איזה זכויות, הלא נחשבו לכלום וכבר אכל אותם.

מביתו כל דבר איסור וכל דבר מגונה כי כל התועבות נקראות בשם עבודה זרה ויהיה ביתו נקי מכל נגע וסיג וכלשון הכתוב: "והיה מחנך קדוש".

המקור בפרשה: "הסירו את אלוהי הנכר"..

הוראה למעשה

החסדים ש-ה' ית' מרעיף על האדם צריכים לגרום לו - להיות שפל רוח ועניו. "בכל חסד שהקב"ה עושה לאדם - צריך להיות שפל רוח במאד, כי חסד -דרועא ימינא וימינו תחבקני - שהוא בחינת קרבת אלקים ממש - ביתר שאת מלפנים, וכל הקרוב אל ה' - צריך להיות יותר שפל רוח למטה מטה".

המקור בפרשה: "קטונתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך" - בזאת התנצל (יעקב) על יראתו מפני עשו, ולא די לו בהבטחתו "והנה אנכי עמך" וגו' מפני היות קטן יעקב מאד בעיניו מחמת ריבוי החסדים - "כי במקלי עברתי את הירדן ועתה הייתי לשני מחנות" וכמארז"ל: "שמא יגרום החטא" - שנדמה בעיניו שחטא. מה שאין כן בזה לעומת זה - ישמעאל חסד דקליפה, כל שהחסד גדול - הוא הולך וגדל בגובה וגסות הרוח ורוחב לבו".

"ומאד יבוש אדם וילבש חרדה והכנעה כשמתפלל, כי רב הקטרוג לולי רחמי הרבים". (הגהת החיד"א)

הוראה למעשה

האדם צריך שלא יניח כל ממונו בזוית אחת.

המקור בפרשה: "והיה המחנה הנשאר לפליטה".

הוראה למעשה

תלמיד חכם אסור שיצא יחידי בלילה.

המקור בפרשה: "ויאבק איש עימו עד עלות השחר".

הוראה למעשה

מאד מאד צריכה אשה להיות צנועה ולקיים את הפסוק "כל כבודה (בת מלך) פנימה" (תהלים מה, יד).

המקור בפרשה: "ותצא דינה בת לאה". צא ולמד מה קרה לדינה שהיתה זרע יעקב אבינו זרע לאה אימנו ובכל אופן אירע לה מה שאירע לה.

הוראה למעשה

ראוי לאדם שישוב אל ה' יתברך בכל עת ויסיר

נמני הדעת שהיורשלים

משיח - מחכים לך והרביה - כאן

"משיח ווי וויטיניג פור יו" (משיח אנו מחכים לך) ושירו החדש "דה רב'ה איז דו" (הרב'ה נמצא כאן) מפוזמים כמעט בשפתי כל שומרי התורה והמצוות בעם ישראל ומושמעים בכל החתונות והשמחות.

במהלך הפגישה האקראית איתו, שאלתי את ר' יהודה מה תוכניתו לעתיד? לשמע שאלתי, הוא חיך את חיכוכו משמח הלבבות והשיב מיד: "תוכניתי היא לקבל בקרוב ממש את פני משיח צדקנו לאחר ששרנו לו כל כך הרבה שנים שאנו מחכים עבורו ואז נזכה לראות אותו - את הרב'ה לנצח נצחים".

הזמר ר' יהודה גרין שיח' מימין ולידו מחבר העלון הרב עדו ובר ארליך שיח'

במהלך השנים הוא חיבר ושר שירים שהפכו ללהיטים ושכבשו את לבבות עם ישראל. שירו

ה שבוע פגשתי בהשגחה פרטית בעיר ניו יורק בה אני שוהה כעת, את ידידי משכבר הימים - הזמר ר' יהודה גרין שיח'. את ר' יהודה זכיתי להכיר לפני יותר משלושים שנה כשהיינו נפגשים ב"שטיבלאך" (בית הכנסת) של שכונת "מאה שערים" שבירושלים.

ר' יהודה (ששם משפחתו המקורי זה גרינוולד) נולד בשוק של "מאה שערים" והתחנך במוסדות השכונה. אביו היה מחשובי חסידי ברסלב.

ר' יהודה היגר לעיר ניו יורק לפני שנים רבות וכיום הוא משמש בתור החזן של בית כנסת "קרליבך" ברובע "מנהטן" שבעיר ניו יורק.

לעילוי נשמת הגאון הגדול רבי מרדכי אהרן בן רבי יוסף חיים שיינברגר זצ"ל נפטר י"ח אב התשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.

שאלות קצרות ותשובות בצידן:

1. מה הקשר בין הפרשה הקודמת פרשת ויצא לתחילת פרשתנו?

תשובה: הפרשה הקודמת מסתיימת במילה "מחניים". ועל מילה זו כותב בעל הטורים: מחניים – נוטריקון: מאותם חיילים נטל יעקב מלאכים. פרשתנו נפתחת במילים: "וישלח יעקב מלאכים" ורש"י מפרש: "מלאכים ממש". ומכאן ניתן לומר שאותם המלאכים שיעקב שלח לעשיו בפרשתנו הם המלאכים שנטל מהחיילים שבפרשה הקודמת.

2. על הפסוק "ותעבור המנחה על פניו" כותב רש"י: "אף הוא (יעקב) שרוי בכעס שהיה צריך לכל זה." וקשה להבין: כיצד זה שיעקב אבינו אשר נקרא "בחיר האבות", נפל לכאורה לדבר כעס?

תשובה: בהמשכו של הפסוק כתוב: "והוא לך בלילה ההוא במחנה". ומכאן ניתן לפרש שכעסו של יעקב נבע מכך שבאותו הלילה התבטל מלימוד תורה והוכרח ללון. יעקב אבינו בודאי היה מקדיש את כל לילותיו ללימוד כי הרי הלילה לא ניתן אלא לגירסה, (כלשונו של הרמב"ם) ואולם מחמת הטירחו שטרך עבור עשיו, כאמור הוא נאלץ באותו הלילה שלא לקיים את מנהגו הרגיל אלא הוצרך ללון, ומכאן שהיה זה כעס חיובי שהביאו להתחזקות בלימוד התורה בלילות האחרים.

3. על הפסוק "ואחד עשר ילדיו" כותב רש"י: "ודינה היכן הייתה? נתנה בתיבה ונעל בפניה שלא יתן בה עשיו עיניו ולכן נענש יעקב שמנעה מאחיו, שמא תחזירונו למוטב ונפלה ביד שכם." וקשה להבין: וכי מה פשעו וחסאתו של יעקב אבינו שרצה להציל את ביתו היחידה מצפורניו של עשיו הרשע? וכן צריך להבין: וכי אם הוא לא היה שם אותה בתיבה, היה עשיו חוטף אותה בכוח? קשה לומר דבר שכזה, אז מדוע אם כן הוא הוצרך לשים אותה בתיבה? ושאלה נוספת: מה הדיוק במילים של רש"י "ונעל בפניה"?

תשובה: ראשית צריך לומר שענין זה הוא אחד מרזי התורה שקצרה דעתנו מלהבינם. אולם על דרך האפשר ניתן לומר שהטענה הייתה על כך שיעקב מנע מעשיו להביט על דינה ולא על עצם מניעת הנישואין ביניהם. יתכן שאילו עשיו היה רואה את דמותה של דינה הצנועה ויראת השמים אשר קרנו מהתנגות כתב ישראל כשרה, זה היה עושה עליו רושם כה חזק עד שהיה חוזר בתשובה. ובמקרה שכזה כבר לא הייתה בעיה להשיא אותו לדינה.

ובנוגע לדיוק שבמילות רש"י "ונעל בפניה" ניתן לומר שיתכן שדינה בקשה מיוזמתה לדבר אל ליבו של עשיו שיחזור בתשובה ואולם יעקב מהחשש לגורלה שמא עשיו הרשע ישפיע עליה לרעה, מנע זאת ממנה בכך שהוא נעל בפניה את התיבה.

שאתה מבין את הברכות.

אבל באמת אצל יעקב אבינו, כל הדברים הגשמיים אינם תופסים אצלו מקום. וזהו שאמר "ויהי לי שור", שכל השוורים הם כאילו שור אחד, שאין הבדל בין שור אחד להרבה שוורים. וכל קנייני עולם הזה היו נחשבים בעיני יעקב לכלום.

וכל רצונו של יעקב לקבל הברכות הוא רק בשביל העניינים הרוחניים שבהן, והוא כדאיתא במדרש רבה (פרשה סו, ג): "ויתן לך האלקים, יתן לך אלהותא וכו'. מטל השמים, זה מקרא. ומשמני הארץ, זה משנה. דגן, זה תלמוד. תירוש, זה אגדה. דבר אחר, משמני הארץ, אלו הקרבנות. דגן, אלו הברורים. תירוש, אלו הנסכים".

ויבואו על העיר בטח ויהרגו כל זכר (לד, כה)

יש כאן כמה דקדוקים:

- קושיית הרמב"ן (פסוק יג): "איך עשו בני יעקב הצדיקים המעשה הזה לשפך דם נקי", עיין שם.
- לכאורה יש כאן גניבת דעת, שאמרו להם שימולו והם הסכימו לזה, ולבסוף הרגו אותם על ידי המילה.

ולישב זה נקדים, שמעון ולוי רצו לברר ולהוכיח שכל אנשי העיר רשעים, ולכן ענו לשכם וחמור "בזאת נאות לכם אם תהיו כמונו להמול לכם כל זכר וגו'" (פסוק טו), שלכאורה איך יוכלו שכם וחמור להכריח כל העיר שימולו בשביל הנאת איש אחד, אלא ודאי הוא משום ששכם וחמור רמזו לאנשי העיר שגם הם יהנו מזה, שאת בנותם נקח לנו לנשים, וכמו שפירש רש"י (בפסוק זז), שיוכלו כולם לקחת מבנות ישראל כפי אשר יחפצו ויבחרו. ובשביל זה הסכימו כל העיר לסכן עצמם ומלו את עצמם, שעל ידי זה יותרו להם שאר בנות ישראל, ויעשו בנות ישראל כהפקר. ובזה נתברר שכל בני העיר רשעים, ולכן הרגו את כל העיר.

וזהו שתרגם אונקלוס "ויענו בני יעקב במרמה" – בחכמתא, שעשו כל זה בחכמה נפלאה להראות לכל העולם כי כל אנשי שכם רשעים.

ובזה יובן מה שהשיבו בני יעקב לאביהם על מה שטען (פסוק ל) "עכרתם אותי להבאישיני ביושב הארץ", שטענת יעקב אבינו עליו השלום היה מפני גניבת דעת וחילול השם. על זה השיבו לו (פסוק לא), "הכזונה יעשה את אחותנו", יעשה בלשון להבא, שלא על דינה לחוד דברו, אלא על שעל ידי זה יהיו כל בנות ישראל כהפקר.

ולכן לא ענה להם יעקב שום דבר, שהלכה פסוקה היא (חושן משפט סימן ב) שאם רואים בית דין שהעם פרוצים רשאים לדון אותם בעונש מיתה, ואין לך פריצות גדול מזה, ועל זה מסרו השבטים נפשם.

וישלח יעקב מלאכים (לב, ד)

פירש רש"י, "מלאכים ממש".

ונראה הטעם למה שלח מלאכים ולא אנשים, הוא מכיון שיעקב היה מוכרח עכשיו להכניע את עצמו לפני עשיו, ואת זה לא יבינו אנשים, ויאמרו שעשיו נעשה אדון ליעקב גם לאחר שיעקב קיבל את הברכות מאביו "הוה גביר לאחיד" (בראשית כז, כט), ויזלוזלו חס ושלום בברכות של יצחק אבינו עליו השלום, ובשביל זה לא רצה יעקב אבינו עליו השלום שיתפרסם הדבר, על כן הוכרח להשתמש במלאכים.

עוד טעם ששלח מלאכים ממש, בשביל שיעקב שלח לאמור לעשיו, "עם לבן גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי", והמלאכים ששלח יעקב הן אותן המלאכים הנבראים על ידי המצוות. ואת זה עשה כדי שתיפול עליו אימה ופחד, שהמלאכים שלו בוודאי יעשו ככל אשר יצוה אותם, כמו שמצינו אצל שרה אימנו עליה השלום שכתוב שם "וינגע ה' את פרעה וגו' על דבר שריו" (יב, ז), ופירש רש"י: "על פי דיבורה, אומרת למלאך ה' והוא מכה".

עם לבן גרתי (לב, ה)

פירש רש"י: "לא נעשיתי שר וחושב אלא גר וכו'. דבר אחר, גרתי בגימטריא תרי"ג, כלומר עם לבן הרשע גרתי ותרי"ג מצוות שמרתי, ולא למדתי ממעשיו הרעים".

אפשר לומר, שהא בהא תליא, בשביל שלא נעשיתי שר וחושב היה ביכולתי לשמור את כל התרי"ג מצוות, מה שאין כן אם הייתי שר וחושב אצל לבן.

וזה התכוון להודיע לעשו, שמזה הטעם גם עכשיו אינני רוצה שום שררות וחישיבות, אם כן ממילא אינך צריך לשנא אותי.

עם לבן גרתי וגו'

פירש רש"י: "אינך כדאי לשנוא אותי על ברכות אביך, שהרי לא נתקיימה בי. ויהי לי שור וחמור, אבא אמר לי מטל השמים ומשמני הארץ, זו אינה לא מן השמים ולא מן הארץ".

יש לדקדק:

א. לכאורה נראה שזהו כאילו זלזול בברכות של יצחק.

ב. האיך אמר יעקב לעשיו ברכות אביך, ולא אבי, או אבינו לכל הפחות?

אפשר לבאר זה שאמר יעקב לעשיו, לפי המושג שלך בברכות שהם רק על עניינים גשמיים וחומריים, אינך צריך לשנוא אותי, כי לא נתקיימה בי. וזהו מה שמרמז לו באומרו "ברכות אביך", כפי

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רבי אלימלך וובר ז"ל
לעילוי נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסדיה הכבירים – מרת יהודית רובינשטיין ז"ל – נפטרה ב' ניסן תשע"ג

השוחט שהאכיל טריפות

בלילה האחרון לשהותו במז'יבוז, הופיע משמשו של הבעל-שם-טוב על מפתן חדרו של ר' דוב בער. "הרבי ביקש לקרוא לכבודו", אמר המשמש. ר' דוב בער, שעסק אותה שעה בארזית חפציו, הניחם מידי והתלווה אל המשמש בדרכו חזרה לבית הבעל-שם-טוב.

הבעל-שם-טוב נח באותה העת על יצועו. "שמעתי שאומרים עליך כי יודע אתה ללמוד", אמר לר' דוב בער. "ובחכמת הקבלה בקי הנך גם כן?". שאל. "הן", השיב ר' דוב בער. פתח הבעל-שם-טוב ספר 'עץ החיים' שהיה לפניו והצביע על מאמר מסוים. "פרש לי את הדברים". ר' דוב בער נטל את הספר בידיו, עיין בו ממושכות והחל לבאר את המאמר בדרכו.

כשסיים, אמר לו הבעל-שם-טוב: "הפשט הוא כמו שאמרת, אך לימודך הוא כגוף בלי נשמה". ר' דוב בער הופתע. "עמוד על רגליך", הורה הבעל-שם-טוב. ואז פתח בדברי ביאור עמוקים ומופלאים שנמשכו שעה ארוכה.

ר' דוב בער היה שבויה בקסמם של הדברים והבין שבשום מקום אחר בעולם לא יוכל לשמוע דוגמתם. הוא שלח את עגלונו עם הסוסים והעגלה בחזרה לביתו, ונשאר לחסות בצלו של מי שהיה מאותו היום לרבו, עוד תקופה ארוכה.

כחלוף זמן, הגיע לאוזנו של הגאון מלבוב השמועה של הצטרפות ידידו הטוב ר' דוב בער לחברת תלמידיו של הבעל-שם-טוב. הוא התקשה להבין כיצד מי שכה התנגד לדרכו היה לפתע לחסידו. במיוחד סיקרן אותו עניין מאה הקושיות שהיו לידידו על החסידות. קם ונסע אל בית חברו שבמעזריטש.

באותה שעה חשתי כאילו כל המלאכים והדרגות הרוחניות שעליהם דיבר, נמצאים עמנו בחדר. ראיתי לפניי לא אדם אלא דמות של מלאך אלוקים

"במחילה ממך, הסבר-נא לי ר' כיצד התגברת על קושיותיך הרבות", שאל את ידידו. ר' דוב בער סיפר לו על אותו לילה שבו התכוון כבר לעזוב את מז'יבוז מלא באכזבה. "כשהחל הבעל-שם-טוב לומר את דבריו, התמלא החדר באש לווהטת. באותה שעה חשתי כאילו כל המלאכים והדרגות הרוחניות שעליהם דיבר, נמצאים עמנו בחדר. ראיתי לפניי לא אדם אלא דמות של מלאך אלוקים. ולנוכח המראות והתחושות המופלאות האלה, חשתי כיצד כל קושיותי מתמוססות כלא היו..."

לימים נתפרסם רבי דוב בער בתוארו 'המגיד ממעזריטש' והיה לממשיך דרכו וממלא מקומו של הבעל-שם-טוב בהנהגת תנועת החסידות כולה.

כ"ק האדמו"ר מואסלוי שליט"א בהילולת המגיד ממעזריטש זיע"א

יזכה לרפואה שלמה אלא אם כן יבוא אליי". שוב לא הספיק הגאון להוציא מילה מפיו וכבר נעלם האיש מעל פניו. חשד עמוק נולד בו כי האלמוני הוא לא אחר מאשר הבעל-שם-טוב בכבודו ובעצמו.

באותה העת החל ידידו ר' דוב בער לסבול ברגליו, עד שנזקק לשני קביים. הרופאים לא הצליחו למצוא מזור למחלתו והוא סבל סבל רב. בני משפחתו, שכבר הספיקו לשמוע על הבעל-שם-טוב ועל נפלאותיו הרבות, דחקו בו לא פעם לנסוע אליו ולהתברך מפיו. אבל הוא התנגד נחרצות.

רבה של לבוב דחק בידידו לנסוע אל הבעל-שם-טוב. "הן על-פי דין תורה רשאי אתה בעניין שיש בו משום פיקוח-נפש לדרוש אפילו באוב"...

כשהגיע כעבור זמן לבקר בבית ידידו הגאון, סיפר לו זה האחרון על פגישותיו הלא שגרתיות עם האיש האלמוני ועל מה שביקש למסור לו במפגשם השני. רבה של לבוב דחק בידידו לנסוע אל הבעל-שם-טוב. "הן על-פי דין תורה רשאי אתה בעניין שיש בו משום פיקוח-נפש, לדרוש אפילו באוב"..." אבל ר' דוב בער היה עיקש בהתנגדותו. "ומה אעשה עם מאה הקושיות שיש לי עליו? ומה יהיה על ביטול התורה שייגרם לי עקב הנסיעה אליו?", שאל.

חלף עוד זמן, ובינתיים הוסיף שמו של הבעל-שם-טוב להתפרסם בעולם כאיש קדוש ומופלא. באחד הימים נתערר בלבו של ר' דוב בער רצון עז לנסוע אליו כדי לתהות על קנקנו וכדי להציג לפניו את קושיותיו הרבות על שיטתו.

פעמים רבות במהלך נסיעתו כבר ביקש לחזור מכוונתו ולסוב לאחוריו, אך לבסוף הגיע ר' דוב בער למז'יבוז. הוא שהה שם ימים אחדים וקיווה לשמוע מן הבעל-שם-טוב טוב גילויים חדשים בתורה. אבל למרבה אכזבתו, בכל פעם שנפגשו, פטרו הבעל-שם-טוב בסיפור נאה או באימרה חכמה.

רבה של לבוב, הגאון רבי יעקב יהושע מחבר הספר הנודע 'פני יהושע', היה בעיצומו של שיעור רחב היקף ורב עומק לפני תלמידיו. פתאום נכנס אדם אל בית-המדרש, התקרב אליו ולחש על אוזנו: "יהודי אחד ממתין לך בחוץ ומבקש לומר לך דבר סתר חשוב ביותר".

הגאון, שלא היה רגיל להפרעות באמצע שיעוריו, דחה את האיש מעל פניו. "אמור לאותו אדם כי יבוא אלי בדברו הדחוף לאחר השיעור ואל יבטל תורה של רבים". אך כעבור רגע שב האיש מן החוץ וקרב אל הגאון. "הוא אומר כי הנושא דחוף ביותר ודוחה אפילו תלמוד תורה של רבים", לחש שוב.

"ידע כבודו, כי השוחט החדש שהצטרף לא מכבר לבית-המטבחים של לבוב מאכיל את ההמון בטרפות", אמר

הגאון העווה פנים חמוצות על שנאלץ להפסיק את שיעורו. הוא לא הכיר את האיש שלפניו, אבל משהו בדמותו של האיש, ריתק אותו. "ידע כבודו, כי השוחט החדש שהצטרף לא מכבר לבית-המטבחים של לבוב, מאכיל את ההמון בטרפות", אמר. ובעוד הגאון הנדהם בורר את מילות תגובתו, הסתובב האיש ופנה לדרכו.

עוד באותו היום קיים רבה של לבוב חקירה ודרישה ואלה העלו כי דברי האזהרה של האלמוני אכן נכונים היו.

ידיד קרוב היה לו לרבה של לבוב ור' דוב בער שמו. האיש היה גאון מופלג בנגלה ובנסתר והתגורר במעזריטש. את גאונותו הצליח להסתיר מידיעת הרבים, ורק קומץ של ידידים קרובים גאונים בתורה, ידעו אודותיה.

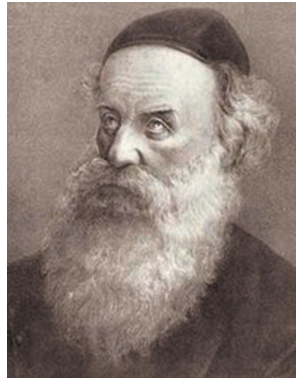
בנוסף לאהבת התורה וללמדנות העצומה של שניהם, איחדה את רבה של לבוב ואת ידידו ר' דוב בער התנגדותם המשותפת לדרך החסידות שעשתה אז את צעדיה הראשונים בעולם. התנגדותו של ר' דוב בער אף עלתה על זו של חברו, והוא היה קיצוני בה. בכל עת שהוזכר שמו של הבעל-שם-טוב וחבריו, היה אוטם את אוזנו בכדי שלא לשמוע. באחת ההזדמנויות אף אמר לידידו הגאון מלבוב כי יש לו לא פחות ממאה קושיות על דרך החסידות.

"בפעם הבאה שיפגוש כבודו בידידו ר' דוב בער, ימסור לו בשמי כי לא יזכה לרפואה שלמה אלא אם כן יבוא אליי"

חלפו מספר חודשים מאז אותה הפגישה עם האלמוני שהזהיר מפני השוחט החדש בעיר. יום אחד, בצאתו מבית-המדרש, נקרה האלמוני בשנית בדרכו של הגאון. "בפעם הבאה שיפגוש כבודו בידידו ר' דוב בער, ימסור לו בשמי כי לא

י"ט כסלו – יום הגאולה

עברו יהודים לבשו בירושלים בגדי שבת וענדו לראשיהם שטריימל ביום זה.

ב יום שלישי הבא עלינו לטובה, נציין אי"ה את יום הגאולה – י"ט כסלו.

כידוע ביום זכאי זה, יצא לחופשי מבית הסוהר האדמו"ר הזקן רבי שניאור זלמן מלאדי, מייסד חסידות חב"ד. לפני כן הוא נאסר ונגזר עליו דין מוות בשל העובדה שהוא הפיץ את התורה בכל ותורת החסידות בפרט בכל קצוות תבל.

ספריו של האדמו"ר הזקן – ספר התניא והשולחן ערוך התקבלו כמעט בכל החוגים ובכל העדות שבעם ישראל.

רבי הגה"צ רבי משה וובר זיע"א היה מספר שבשנים

ראוי אפוא שלקראת יום זכאי זה שבו אנחנו מברכים איש את רעהו בברכה המסורתית "גוט יום טוב, לשנה טובה בלימוד החסידות ודרכי החסידות תכתבו ותחתמו", נקבל על עצמינו להתחזק בלימוד תורת החסידות וזה יקרב את הגאולה וכפי שאמר משיח צדקנו לבעל שם טוב הקדוש כשעלה להיכלו ושאלו "אימתי קאתי (תבוא) מר?" "לכשיפוצו מעינותיך (היינו מעינות החסידות) החוצה."

178 אב 31 אב 1788

העיקר הוא המעשה – סיפורים על הגה"צ המשפיע רבי משה וובר זיע"א

דמעות בדמעות נגוע

ר חבת הכותל המערבי.

כמה דקות לפני שקיעת החמה.

אל דוכן התפילין שבכותל המערבי ניגשו שני בחורים, חזותם העידה שאינם מתושבי ארץ ישראל. בעברית עילגת ביקשו להניח תפילין. האברך שאייש את הדוכן, כבר קיפל את כל זוגות התפילין ונעל אותן במגירה. עכשיו הוא הביט בשעון, ראה שהשעה מאוחרת, ומאחר ואסור להניח תפילין אחרי השקיעה, ביקש לדחות את הבחורים ליום המחר. אך הם התעקשו וביקשו להניח תפילין עוד היום. מכיוון שנכחתי במקום, ביקשתי מהאברך שיוציא עבורם שני זוגות של תפילין, והוא ניאות לבקשתי.

הגה"צ המשפיע רבי משה וובר זיע"א בדוכן התפילין ליד הכותל המערבי

כשהתחלתי להניח את זוג התפילין הראשון לאחד משני הבחורים, הוא פרץ לפתע בבכי תמרורים. תוך דקות ספורות, נשטפו פניו בנחלי דמעות, ובקושי הוא הצליח להוציא מפיו את מילות הברכה של הנחת תפילין. המראה הבלתי רגיל ריגש ביותר. חברו ניסה להרגיעו, אך לשווא. לבסוף, לאחר רגעים ארוכים, הוא נרגע מעט והחל לקרוא קריאת שמע כאשר התפילין מונחים עדיין עליו, וגרונו נחנק מדמעות.

באותה שעה ישב לא הרחק משם אחד מוותיקי המתפללים בכותל המערבי. לאחר שראה את הבחור ממרר בבכי, הוא ניגש אלי ואמר שמראה זה מזכיר לו סיפור שהתרחש לפני שנים רבות, ברחבת הכותל, עם הגה"צ רבי משה וובר זיע"א. והוא החל לספר:

"היה זה באחד מימי הקיץ. אל רחבת הכותל נכנס יהודי שחזותו הייתה כשל קיבוצניק, חולצה קצרה ובגדים קלילים. הרב משה וובר ניגש אליו וביקש

סירב בתוקף ועוז להניח תפילין – בוכה כל כך בשעת הנחתן, לא האמינו למראה עיניהם. אנשים נוכחים שפשפו את עיניהם בתמהון: האם המראה שנגלה לפנייהם הוא אמיתי או שמה זה חלום?...

לאחר שאותו 'עקשן' סיים להניח את התפילין, הוא זכה לחיבוק חם מהגה"צ רבי משה וובר, שביקש ממנו להמשיך להניח תפילין מדי יום ביומו. הלה שעדיין לא נסה האדמומית מעיניו ופניו, הבטיח שכך יעשה. עד כאן סיפורו של היהודי המספר.

לאחר ששמעתי את הסיפור נזכרתי שאכן הייתה זאת תמיד דרכו של הרב וובר, לשכנע את אלו שהניחו תפילין בפעם הראשונה, להמשיך להניח תפילין בכל יום ויום.

עכשיו, ניגשתי אף אני אל הבחור שזה עתה הניח את התפילין, בקול בכי גדול ובהתרגשות בלתי רגילה, וביקשתי ממנו, שמיום זה והלאה ימשיך להניח בכל יום תמיד. הוא חיך חיך רחב והבטיח.

כאשר המחזה תם, ואיש איש הלך לדרכו, הודיתי לה' על שהפעולות הנפלאות של הגה"צ רבי משה וובר זיע"א ברחבת הכותל המערבי, ממשיכות להיעשות בסיעתא דשמיא, ביתר שאת וביתר עוז.

ממנו להניח תפילין, אבל האיש הלזה סירב באופן נחרץ. אבל הרב וובר, כהרגלו בקודש, לא ויתר. הוא הוסיף לשדל אותו ולדבר אל לבו. אבל דומה כי הדברים נופלים על אוזניים ערלות. בקול תקיף המשיך הבחור לסרב, ואף 'הסביר' את סירובו בטעמים שונים ומשונים. בינתיים נוצרה התקהלות סביב הרב וובר והבחור העקשן. כולם מסוקרנים היו לראות, כיצד יסתיים המאבק הקשה...

לאחר כמחצית השעה או אולי אפילו שלושת רבעי שעה, קרה הלא יאומן: הבחור נעתר להפצרות הרב וניגש איתו להניח תפילין. ואז התרחש משהו בלתי צפוי לחלוטין. באותו רגע שהוא החל להניח תפילין, פרצו דמעות מעיניו. בתחילה היה זה בכי חרישי. אבל מהר מאד הפך הבכי חרישי לבכי קולני נרגש שהדהד בכל רחבת הכותל! זכור לי, כי כל האנשים, שחזו לפי כן כיצד

הודעה משמחת:
את העלון "שמעו ותחי נפשכם" ניתן גם לקרוא ולהשיג מידי שבוע בתוך חוברת "עלוני הציבור" המצורפת למגאזין "הציבור החרדי" שנמכר בחנויות ובדוכני העיתונים.
כמו כן העלון מופיע גם בחוברת "מבחר עלונים" המופץ חיים במיילים. ניתן להצטרף במייל 025004569@gmail.com

הודעה חשובה לקוראי העלון: המעוניינים לקבל את העלון למייל שלהם ישלחו הודעה למייל: nafshechem@gmail.com

לעילוי נשמת מורי הדיין הגאון האדיר רבי זלמן נחמיה בן רבי אברהם גולדברג זצ"ל. נסתלק לגנזי מרומים ב' אב - א' של ראש חודש אלול התש"פ ת.נ.צ.ב.ה. לעילוי נשמת דודתי עפרה רכלין בת ישראל ז"ל נפטרה ל' סיון ה'תשע"ט ת.נ.צ.ב.ה.